

POSTANOWIENIE

10 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 10 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.D. i M.D.1
przeciwko Bank spółce akcyjnej w G.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 22 października 2025 r., I ACa 1560/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie – M.D. i M.D.1 pozwem skierowanym przeciwko Bank S.A. z siedzibą w G. wniesli o: ustalenie nieważności łączącej strony umowy kredytu nr [...] z 26 marca 2008 r.; zasądzenie od pozwanego łącznie na ich rzecz kwoty 258.528,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 30 marca 2022 r., ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia tego żądania powodowie wniesli o: zasądzenie od pozwanego łącznie na ich rzecz kwoty 105.118,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 30 marca 2022 r. do dnia

zapłaty oraz uznanie za nieobowiązujące stronę powodową jako konsumenta wyszczególnionych w pozwie postanowień spornej umowy kredytowej nr [...] z 26 marca 2008 r.

W odpowiedzi na pozew Bank S.A. z siedzibą w G. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Odnosnie do okoliczności faktycznych, powodowie – M.D. i M.D.1, jako małżeństwo, w którym obowiązuje ustrój wspólności majątkowej małżeńskiej, w 2008 r. chcieli uzyskać kredyt w celu budowy domu mieszkalnego i spłaty kredytu złotowego zaciągniętego na zakup działki budowlanej położonej przy ul. [...] w W. Kredytu walutowego indeksowanego do CHF ostatecznie udzielił im Bank1 S.A. w G., tj. poprzednik prawny pozwanego – Bank S.A. w G. Pomiędzy stronami została zawarta 26 marca 2008 r. umowa kredytu nr [...], na podstawie której wypłacono kredytobiorcom kwotę 308.954,93 zł. Środki uzyskane z kredytu powodowie przeznaczyli zgodnie z celem wskazanym w umowie na spłatę ceny działki budowlanej i budowę domu. Powodowie w kredytowanej nieruchomości nadal zamieszkują; nie prowadzono na jej terenie działalności gospodarczej. Od 3 kwietnia 2008 r. do 2 lutego 2022 r. powodowie wpłacili na rzecz pozwanego Banku, w wyniku wykonania umowy kredytowej z 26 marca 2008 r. w sumie 269.716,29 zł. Pismem z 15 marca 2022 r. powodowie wezwali Bank do zapłaty kwoty 1.000.000,00 zł oraz 310.000,00 CHF.

W wyniku rozpoznania sprawy - Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z 28 kwietnia 2023 r., w szczególności: ustalił, iż umowa kredytu nr [...] zawarta w dniu 26 marca 2008 r. pomiędzy Bank1 S.A. w G., a M.D. i M.D.1 jest nieważna (pkt I); zasądził od pozwanego Bank S.A. w G. na rzecz powodów łącznie kwotę 258.528,57 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 marca 2022 r. do dnia zapłaty (pkt II).

Pozwany apelacją zaskarżył powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w całości, podnosząc sprecyzowane w treści apelacji zarzuty naruszenia przepisów postępowania, tzn.: art. 25 k.p.c.; art. 227 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. i art. 299 k.p.c.; art. 235² § 1 pkt 3 i 5 k.p.c., art. 227 k.p.c. oraz art. 278 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego, tj.: art. 385¹ § 1 k.c. oraz art. 385¹ § 2 k.c.; art. 385¹ k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z

art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 oraz art. 358 § 2 k.c.; art. 58 k.c. oraz art. 69 ust. 1 Prawa bankowego; art. 1 pkt 1 lit a) w zw. z art. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (ustawa antyspreadowa); art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. i art. 58 k.c. w zw. z art. 481 k.c.

We wnioskach apelacji skarżący domagał się, między innymi, zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie, uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie, w przypadku, zaś, nieuwzględnienia ww. roszczeń, pozwany wniósł o uwzględnienie zgłoszonego zarzutu prawa zatrzymania.

W piśmie z 18 maja 2023 r. pozwany złożył oświadczenie o skorzystaniu przez Bank z prawa zatrzymania świadczeń spełnionych przez powodów na rzecz Banku w ramach wykonania spornej umowy, do zwrotu których Bank mógłby zostać zobowiązany w przypadku prawomocnego zakończenia postępowania, do czasu gotowości do zadysponowania przez powodów, co do zwrotu świadczenia spełnionego przez Bank na ich rzecz, w postaci kwoty 299.797,75 złotych tj. wartości kapitału udostępnionego na podstawie spornej umowy kredytowej.

Powodowie w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie w całości.

Pismem z 1 października 2025 r. powodowie wskazali, że w związku z zaistniałą koniecznością złożenia przez nich oświadczenia o potrąceniu, które zostało dokonane pismem z 17 września 2025 r. oraz w związku z wezwaniem ich przez pozwany bank do zapłaty z 9 września 2025 r. cofają powództwo o zapłatę ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie: - zasądzenia kwoty 130.424,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie, liczonymi od ww. kwoty od 30 marca 2022 r. i w konsekwencji wnieśli o umorzenie postępowania w tym zakresie; - zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie od pozwanego łącznie na rzecz powodów liczonych od kwoty 128.104,32 zł za okres od 30 marca 2022 r. do 17 września 2025 r. i w efekcie wnieśli o umorzenie postępowania w tym zakresie. Równocześnie powodowie podtrzymali żądanie zasądzenia od pozwanego łącznie na ich rzecz kwoty 128.104,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 18 września 2025 r. do dnia zapłaty oraz roszczenie o

ustalenie nieważności umowy kredytu Nr [...] z 26 marca 2008 r. Powodowie podtrzymali też sprecyzowane pozwem roszczenie ewentualne.

W ocenie Sądu II instancji apelacja pozwanego, co do zasady okazała się bezzasadna, a dokonana zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie roszczenia o zapłatę była konsekwencją dokonanego przez powodów potrącenia i ograniczenia w postępowaniu apelacyjnym powództwa o zapłatę. W zakresie roszczenia o ustalenie apelacja jako bezzasadna podlegała w całości oddaleniu.

W ocenie Sądu odwoławczego prawidłowa okazała się ocena Sądu I instancji w zakresie statusu powodów jako konsumentów oraz co do istnienia interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieważności spornej umowy (art. 189 k.p.c.). Zdaniem Sądu drugiej instancji odwołanie się przy stosowaniu mechanizmu denominacji/indeksacji kredytu do kursów walut stosowanych przez pozwanego Bank, samo przez się nie oznaczało nieważności spornej umowy, a jedynie - w sytuacji, gdy mechanizm ten nie został z kredytobiorcą indywidualnie uzgodniony - zapewniało podstawy do uznania, że postanowienia spornej umowy odwołujące się do kursów z tabel pozwanego Banku, nie były uczciwe i rażąco naruszały interes powodów, jako konsumentów (art. 385¹ k.c.). W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że zawarta w przedmiotowej umowie klauzula waloryzacyjna kształtowała prawa i obowiązki powodów jako konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszała ich interesy (art. 385¹ § 1 k.c.), co ostatecznie doprowadziło do potraktowania tych postanowień umownych jako niedozwolonych. W konsekwencji sporne klauzule dotyczące waloryzacji świadczeń wynikających z umowy kredytu zakłócały równowagę między stronami umowy oraz w sposób jaskrawy naruszyły interes powodów, w związku z czym należało ocenić je jako sprzeczne z dobrymi obyczajami. W dalszej kolejności Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadny zarzut naruszenia art. 385¹ k.c.; nadto, chybione były te zarzuty apelującego, w których podważał on wpływ klauzuli przeliczeniowej na ważność spornej umowy. Zastosowanie abuzywnej klauzuli dotyczącej ustalania wysokości świadczenia kredytodawcy i kredytobiorcy w PLN, w kontekście jurydycznym tworzonemu przez normy prawa materialnego interpretowane zgodnie z normami prawa europejskiego tworzącymi system ochrony konsumenta, stanowiło samoistną i wystarczającą przesłankę uznania nieważności umowy. Wprawdzie

zgodnie z art. 385¹ § 2 k.c., jeżeli niedozwolone postanowienie umowne nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Jeżeli jednak eliminacja niedozwolonego postanowienia umownego doprowadzi do takiej deformacji regulacji umownej, że na podstawie pozostałej jej treści nie da się odtworzyć treści praw i obowiązków stron, to w konsekwencji nie można przyjąć, iż strony pozostają związane pozostałą częścią umowy. W rozpoznawanej sprawie powodowie, w sposób jednoznaczny powoływali się na nieważność umowy zawartej z poprzednikiem prawnym pozwanego, co oznaczało, iż wykluczyli możliwość zastosowania rozwiązania polegającego na zastąpieniu postanowień uznanych za abuzywne ustawowymi przepisami dyspozytywnymi, zwłaszcza, że brak jest odpowiednich przepisów określających zasady waloryzacji walutowej w umowach kredytowych. Biorąc pod uwagę charakter prawny wpływu abuzywności klauzul na dalsze utrzymanie umowy, element woli i interesów konsumenta oraz kwestię sankcjonowania wadliwych praktyk przedsiębiorcy posługującego się w swojej praktyce klauzulą abuzywną, Sąd odwoławczy, w realiach niniejszej sprawy, nie dostrzegł takich okoliczności, które z uwagi na ochronę konsumentów przemawiałyby za utrzymaniem umowy w mocy bez postanowienia spornego. Kluczowym dla rozstrzygnięcia pozostawało bowiem, że dalsze obowiązywanie umowy, po wyłączeniu z niej nieuczciwych postanowień umownych, jest pomyślane jako przejaw ochrony interesu konsumenta. W odniesieniu zaś do stawianego przez pozwanego Bank zarzutu naruszenia art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. i art. 58 k.c. w zw. z art. 481 k.c., należało wskazać, że nie zasługiwał on na uwzględnienie. Dodatkowo trzeba było wskazać, że jeśli do należytego poinformowania konsumenta o skutkach ustalenia nieważności umowy dochodzi przed sądem, to upadek umowy *ex tunc* powoduje, że wezwanie do spełnienia świadczenia uzyskuje skuteczność, mimo że w chwili jego złożenia wymagalność roszczenia jeszcze nie istniała. Tym samym rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w przedmiocie początkowej daty ustalenia odsetek od zasądzonej kwoty jest prawidłowe.

Ostatecznie Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 22 października 2025 r., w szczególności: uchylił zaskarżony wyrok w punkcie drugim w części zasądzającej kwotę 130.424,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie

liczonymi od dnia 30 marca 2022 r. do dnia zapłaty oraz w części zasądzającej odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 128.104,32 zł za okres od dnia 30 marca 2022 r. do dnia 17 września 2025 r. i w tej części umorzył postępowanie w sprawie o zapłatę (pkt I); oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II).

Pozwany skargą kasacyjną zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 22 października 2025 r. w całości. Skargę tę oparł na zarzutach naruszenia przepisów postępowania, tzn.: art. 203 § 4 k.p.c. w zw. z art. 321 § 1 k.p.c. oraz na zarzutach naruszenia prawa materialnego, tj.: art. 499 k.c.

Na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący wniósł o przyjęcie jego skargi do rozpoznania, ze względu na następujące zagadnienia prawne: „Czy Sąd, do którego wpłynęło pismo procesowe zawierające cofnięcie pozwu i zrzeczenie się roszczenia wskutek złożenia uprzedniego oświadczenia o potrąceniu, winien na podstawie art. 203 § 4 k.p.c. badać złożone oświadczenie o potrąceniu pod kątem tego czy owe oświadczenie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, w szczególności gdy oświadczenie o potrąceniu zawiera skapitalizowane, nienależne odsetki od należności głównej objętej jak i nie objętej postępowaniem sądowym?” (1); „Czy Sąd winien dokonać oceny potrącenia złożonego drugiej stronie, wprowadzonego do postępowania sądowego, w szczególności czy oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe, a co za tym idzie wywołuje retroaktywny skutek co do świadczeń ubocznych?” (2). Tytułem wykazania tych zagadnień autor skargi zaprezentował wywód prawny, którym stwierdził, że Sąd Apelacyjny nie zbadał, czy oświadczenie o potrąceniu złożone jest w sposób prawidłowy, tj. czy potrącane skapitalizowane świadczenia uboczne lub roszczenie główne jest zgodne z prawem lub też czy nie zmierza do obejścia prawa. Skarżący podkreślił, że brak jest jakichkolwiek szerszych wywodów prawnych w pisemnych motywach uzasadnienia co do zasadności potrącenia skapitalizowanych odsetek. W ocenie skarżącego Sąd II instancji poprzestał na tym, że skoro powodowi zrzekli się roszczenia cofając pozew, to mają do tego prawo - bez szerszej analizy skutków prawnych takiego oświadczenia o potrąceniu. Z drugiej jednak strony, zasądzając roszczenie główne wyższe o równowartość potrąconych kwot obejmujących skapitalizowane odsetki, uznał w sposób

dorozumiany, że owe potrącone odsetki się należą, pomimo treści art. 499 k.c., który statuuje o wstecznej mocy obowiązywania oświadczenia o potrąceniu. Zdaniem skarżącego bezspornym jest, że o zakresie potrącenia decyduje strona, która z niego korzysta, a nadto, że potrącenie ma - z mocy ustawy - skutek wsteczny (art. 499 k.c.). Skutek wsteczny potrącenia oznacza jednak - wbrew zasadzonej przez Sąd Apelacyjny kwocie - że złożone skutecznie oświadczenie o potrąceniu wywiera skutki prawne (określone w art. 498 § 2 k.c.) od chwili, kiedy potrącenie stało się w ogóle możliwe, a więc od daty, w której istniał tzw. stan potrącalności wierzytelności i zasadniczo nie ma nań wpływu kolejność zgłoszonych do potrącenia przez potrącającego wierzytelności. W razie natomiast późniejszego niż w chwili powstania stanu potrącalności złożenia oświadczenia o potrąceniu z mocy prawa, następują takie skutki prawne, jakby oświadczenie o potrąceniu zostało złożone przez uprawnionego do tego wierzyciela w chwili powstania stanu potrącalności. Następnie skarżący wskazał, że umorzenie wierzytelności, będących przedmiotem potrącenia, powoduje wygaśnięcie praw akcesoryjnych wobec tych wierzytelności. Od chwili wystąpienia retroaktywnego skutku wynikającego z art. 498 § 2 w zw. z art. 499 k.c., tj. od dnia powstania stanu potrącalności, za niebyłe uznać należy te skutki prawne, które wynikały z założenia istnienia wierzytelności, następnie umorzonych wskutek potrącenia. Dotyczy to w szczególności naliczanych odsetek za opóźnienie lub zwłokę za okres po dniu powstania stanu potrącalności od tej części każdej z wierzytelności wzajemnych, które uległy z tą chwilą umorzeniu. W realiach sprawy – dotyczącej tzw. kredytu frankowego - z uwagi na wsteczny charakter skutku potrącenia - potrąceniem powinny być objęte wyłącznie kwoty główne, bez należności ubocznych. Skoro, bowiem, umorzenie dokonuje się w wyznaczonym w przepisie art. 499 k.c. momencie, którym w niniejszym procesie są daty wymagalności wierzytelności głównej, to umorzeniu, na skutek potrącenia, ulegają wierzytelności w takim rozmiarze, w jakim się wówczas znajdowały, a nie w wielkości, której - wobec wcześniejszego umorzenia - nigdy nie osiągnęły.

Rekapitulując swoje rozważania autor skargi stwierdził, że należności uboczne, z uwagi na retroaktywny skutek potrącenia, nie powinny zostać objęte skutecznym potrąceniem jako niebyłe w dacie, w jakiej powstał stan potrącalności,

tj. upływu wezwania do zapłaty wystosowanego przez kredytobiorców, co jednocześnie uzasadniało przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na

sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ. i z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej już wyjaśnił, że w razie stwierdzenia nieważności umowy kredytowej zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem, konsument jest uprawniony do domagania się od przedsiębiorcy zwrotu świadczeń spełnionych przez konsumenta w wykonaniu tej umowy oraz odsetek za opóźnienie od momentu upływu terminu nałożonego na danego przedsiębiorcę do wykonania tego zobowiązania, po tym jak przedsiębiorca ten otrzyma wezwanie do zwrotu tego świadczenia (zob. wyrok z 14 grudnia 2023 r., C-28/22). Powstanie stanu wymagalności roszczenia o zwrot świadczenia spełnionego w wykonaniu nieważnej umowy oraz stanu opóźnienia w realizacji tego roszczenia przez zobowiązanego, nie jest uzależnione od stanowiska konsumenta co do braku jego zgody na dalsze obowiązywanie umowy zawierającej klauzule abuzywne (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 7 grudnia 2023 r., C-140/22). Ponadto w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej również i przedsiębiorcy – w przypadku nieważności umowy kredytowej – przysługuje roszczenie o zwrot kapitału wypłaconego konsumentowi w wykonaniu tej umowy, z odsetkami za opóźnienie od dnia wezwania konsumenta do zapłaty (zob. wyrok z 15 czerwca 2023 r., C-520/21 oraz postanowienie z 11 grudnia 2023 r., C-756/22). Wreszcie istotnych wskazówek interpretacyjnych w kwestii wymagalności roszczeń kondykcyjnych konsumenta i przedsiębiorcy, a tym samym i wzajemnych roszczeń odsetkowych z perspektywy zarzutu potrącenia dostarcza wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 22 stycznia 2026 r., C-902/24.

Należy podkreślić, że pozwany w niniejszym procesie nie składał zarzutu potrącenia ani też nie powoływał się na swoje oświadczenie o potrąceniu. Dlatego

też Sąd drugiej instancji nie orzekał merytorycznie co do objętego potrąceniem przez powodów roszczenia pozwanego. Nie musiał też badać w tym procesie zakresu skuteczności oświadczenia powodów o potrąceniu, w kontekście złożonego oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu za zrzeczeniem się roszczenia.

Zgodnie z art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. W związku z tym, że Sąd odwoławczy rozstrzygał wyłącznie o roszczeniach powodów, w tym o ich roszczeniu pieniężnym, po uwzględnieniu ograniczenia żądania w tym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, pozwany nie został pozbawiony możliwości dochodzenia własnego roszczenia zwrotnego (ze względu na nieważność umowy kredytowej) w sytuacji, gdy w jego ocenie powodowie objęli potrąceniem jego roszczenie zwrotne w wyższym zakresie niż byli do tego faktycznie i prawnie uprawnieni.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 poz.1935 ze zm). Orzeczenie o odsetkach od zasądzonych kosztów postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności.

Władysław Pawlak

[PG]

[SOP]